

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Legatio Marchionis Lavardini Romam, Ejusquè Cum Romano Pontifice Innocentio Undecimo Dissidium

Sfondrati, Celestino

[S.l.], 1688

26. An Pontifex Innocentius ex Consilijs pendeat Religiosorum
ignorantium, & minutorum, ut vocat, Prælatorum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62944](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62944)

rum Principum exemplo. Quot annis ergo opus est, ut maturum consilium dici possit, si undecim non sufficiunt? Quamquam & injustitia Asylorum tam clara & omnibus nota, ut nec Theologis, nec consiliis, nec annis opus fuerit ad eam ostendendam.

Paucas infra lineas redit Auctor ad ipsam querelam videlicet: *Sapientissimos quosquè S. Collegij non admitti ad Pontificis consilia, quibus nunc Europa turbatur.*

Anigma videri possit, quos Gallus intelligat iis verbis: *Sapientissimos quosquè.* Constat enim Bullæ contra Asyla Cardinales Cibum, Ottobonum, Cassanatam, Columnam, Azolinum, Pium, Chisium, Medici, Norfolcium, aliosquè subscripsisse, Estreo tantùm & Moidalchino exceptis; oportet ergo Estreum & Moidalchinum solos inter *sapientissimos* reponi; at ego hactenus credebam solos non esse.

XXVI. Vigesimo secundo: (a) Conqueritur, Pontificem Innocentium ex con-

H 4

siliis

(a) Fol. 10.

siliis pendere Religiosorum ignorantium, rerumq; mundi expertium; nec non Prælatorum minoris sortis, quibus unica curagenio Pontificis adulari, à quo extolli momento possint.

R. Quæ de Religiosis ignorantibus, minutisq; Prælati notâ Advocatis modestiâ declamantur, longâ refutatione non egent. In causa Asylorum consilia cum Religiosis collata non credo, saltem melatet; nec opus erat, re toties, & à tam multis Pontificibus jam olim decisâ. In causa verò Regaliæ, & quatuor Propositionum Conventûs Parisiensis, scripsere quidem Religiosi solito more, quippe jam à primis Ecclesiæ annis ea pars Religiosis servata, ut veritati succurrerent, quoties impugnabatur. Fecerunt ergo Religiosi, quod semper factum, & quod debebant. Ceterùm an ignorantes illi sint, ex libris, quos scripserunt, agnoscas; illi testimonium dicent, quinam postulari ignorantia debeant, qui Regi, an qui Pontifici serviunt. Planè nemo totâ Galliâ repletus est, qui hisce ignorantibus respondere

fit aufus, aut qui potuerit; adeò veritas prævaluit, & æquitas causæ. Quòd si velint, ideò Religiosos, qui pro veritate scripserunt, ignorantibus esse, quia scientiam Principib⁹ adulandi non callent, & quam Gregorius Magnus egregiè depinxit; verum dicunt, fateorq; ignorantissimos esse, nulloq; modo cum aulicis Lavardini, aut cum Regis Confessario posse comparari. Sic verò illam Gregorius descripsit: (a) *Deridetur justì simplicitas. Hujus mundi sapientia est, cor machinationibus tegere, sensum verbis velare; quæ falsa sunt, vera ostendere, quæ vera sunt, falsa demonstrare: hoc qui sciunt, ceteros despiciendo superbiunt. At contra sapientia justorum est, nihil per ostensionem fingere, sensum verbis aperire; falsa devitare, pro veritate contumeliam lucrum reputare. Sed hæc justorum simplicitas deridetur, quia ab hujus mundi sapientibus puritatis virtus fatuitas creditur. Omne enim quod innocenter agitur, ab eis procul dubio factuum reputatur.*

H 5

Quæ

(a) S. Gregor. lib. 10. moral. c. 16.

Quæ de *Minutis Prælatiis* dicuntur, eos videlicet spe præmiorum Pontificis genio adulari, nescio quem feriant; credo enimverò nullum in palatio Pontificis morari tam minutum Prælatorum, qui non pluribus æquivaleat Lavardini spathariis, & quot fasces Advocatorum, quotquè Talonii sufficient, ut unum ex minutis hisce Prælatiis componant? Multò minùs constat mihi, quàm illi spe ducantur; illud certum est, nemini hætenùs, qui in Regaliæ & quatuor propositionum conflictu causam veritatis egerunt, meliorem fortunam provenisse, aut à Pontifice auctum esse, si Cardinalem Aguirre excipias, cui excellens doctrina exemplo Baronij, Bellarmini, Cajetani, aliorumquè purpuram meruit: ego, si pro lucro, non veritate certandum sit, malim Parisiis operam locare, quàm Romæ, spem enim provocarent Maimburgi exempla, ac præsertim Regii Confessarii, cujus familia ex tenui & arida, (a) adeò opibus aucta est, ut pretio ducenties

(a) Capitanno della Porta del Louvre.

millium Francorum excubias Regii Palatii coëmerit, præter alia nec pauca emolumenta. Tanti videlicet pretii est Theologia aulicis grata: nihil simile Romæ.

Paria ferè sunt, quæ in sua Apologia Ministris Pontificiis Lavardinus objecit, videlicet: *Omniū contentionum, quæ Pontificem inter, Regemquè agitantur, causam temeritati ac insolentia Ministrorum adscribendam esse, qui ob Pontificis defessam annis, morbisque etatem, negotiis admoti illius gratiâ abutantur, Galliaq; turbanda omnem lapidem moveant.*

Ita placuit Lavardino loqui, qui specie humanitatis tunc maximè Pontificem arguit, cùm maximè excusat. Quid enim pejus de Principe dicas, quàm quòd Ministris utatur temerariis, insolentibus, ac hostibus publicæ pacis, & istis non mole tantum Principatus, sed etiam animum ac gratiam suam committat? Planè ingentia cogitanti, quæ in componenda disciplina Ecclesiastica, in abusibus corrigendis, in profligandis hæresibus

sibus, ac præsertim in Turcico imperio
propè ad internecionem usquè delendo,
à moderno Pontifice felicissimè peracta
sunt, adeò ut hac in re non omnium tan-
tùm retrò Pontificum memoriam, sed
etiam omnium mortalium spes & vota
superârit; oportet, inquam, ingenuè fa-
teri, Ministros Innocentii non temera-
rios, non insolentes esse, sed tales, quo-
rum merita Galli imitentur, sequè feli-
ces ducant, si aliquam tantùm partem
eorum gloriæ ac virtutis consequi pos-
sint; nam quòd iis odium Gallicæ Nati-
onis Lavardinus objicit, compertum est,
non posse odij accusari in ea causa, quæ
non solos Gallia, sed omnium Regno-
rum, Principumquè Legatos tangit, &
quorum nemo hætenùs conquestus est,
sibi injuriam fieri. Nulla ergo iu causa
tam justa, tamquè omnibus probata Mi-
nistrorum Pontificis culpa, sed eorum
tantùm, qui contra omnium Principum
exempla retinere potentiâ volunt, quod
jure non possunt, aliosquè injuriæ ac odij
postu-

postulant, qui sua, imò qui Christi patri-
monia usurpari non sinunt.

Quamquam quid frustrà ego excusan-
dis Ministris laboro, quando nemini
compertum non est, hodiernum Pontifi-
cem nunquam ex Ministrorum consiliis
pependisse, sed conscium potestatis, ac
muneris sui, ac præsertim cælestis patro-
cinij, rebus lentè discussis omnia arbitrio
suo ac prudentiâ metiri, nec aliis impe-
randi, sed obsequendi munus relinquere,
adeò, ut si quæ culpa est, soli Pontifici
adscribi debeat, rerum omnium, quæ fi-
unt, & conscio, & arbitro; quamquam
nec culpa, nec imprudentia dici potest,
quod tanto tempore, tamq; maturis con-
siliis, assensuquè totius ferè sacri Collegii,
imò totius Orbis terrarum, si paucos Gal-
lorum excipias, probatum, decisumquè
est. Cæterùm ex hoc quoquè Lavar-
dino ignosci potest, quando Romam
nuper ingressus nec Pontificis mores, nec
integritatem Ministrorum satis comper-
tam habuit, & ideò utrosquè ex aulæ ge-
nio æstimavit.